

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ Π. ΠΑΙΟΝΙΔΗ
ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΘΠΟΛΟ ΤΟΠΙΟ

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί φίλοι,

Στο σκεπτικό της βράβευσης των διηγημάτων μου γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στην έλλειψη του περιττού στον αφηγηματικό μου λόγο. Αυτή η παρατήρηση με προβλημάτισε κι έψαξα να βρώ το γιατί.

Όταν, φοιτητής ακόμη, έκανα τα πρώτα μου δειλά βήματα στην πεζογραφία, αντιμετώπιζα ένα εκ πρώτης όψεως αξεπέραστο πρόβλημα. Ζούσα τότε σε μια ξένη χώρα, στη Βουλγαρία, κι είχα ανάγκη απο μεταφραστή για να δημοσιεύσω τα διηγήματα μου. Μεταφραστές όμως δεν υπήρχαν κι έτσι μετατράπηκα ο ίδιος σε μεταφραστή μου, έγινα κάτι σαν Προκρούστης, προσαρμόζοντας στα μέτρα των δυνατοτήτων μου τα διηγήματα μου. Ελεγα το άκρως απαραίτητο. Απεφευγα τα επίθετα, τους χρωματισμούς. Χρησιμοποιούσα κατα κόρον τα ουσιαστικά. Έτσι κυκλοφόρησαν στα βουλγαρικά οι δύο πρώτες συλλογές διηγημάτων μου, οι «Άνεμοι απο το Νότο» και η «Κουμανταρία», χωρίς ένδειξη μεταφραστή.

Ξέρω πως έτσι περίπου νιώθουν όλοι όσοι γράφουν σε μια μητριά γλώσσα. Έτσι τουλάχιστον μου έλεγε ο Θεόδωρος Καλλιφατίδης, που ζεί απο παιδί στη Σουηδία και διαπρέπει ως Σουηδός πεζογράφος.

Φυσικά αυτές είναι προσωπικές εμπειρίες που νιώθω όμως την ανάγκη να τις μοιραστώ μαζί σας με τη σκέψη ότι μπορεί για κάποιους να έχουν ενδιαφέρον.

Ευχαριστώ απο καρδιάς τον φίλο μου Γιώργο Φράγκο για την αγάπη με την οποία έσκυψε πάνω απο το βιβλίο μου. Ευχαριστώ και την Εταιρεία Λογοτεχνών για την τιμή που μας κάνει οργανώνοντας αυτή την εκδήλωση, καθώς και εσάς, αγαπητοί μου, για την ζεστή παρουσία σας.